

Nagykikinda, 1893. december 14. – Budapest, 1969. december 18.

Értelmiségi családban született, apja újságíró, majd tanító volt. Fia a középiskola első osztályait szülőhelyén kezdte el, de már Sopronban érettségizett. 1917-ben a Királyi Magyar Tudományegyetem Államtudományi Karán szerzett doktori oklevelet. A Galilei Kör tagja, majd egy ideig titkára volt. 1915 és 1917 között katona az első világháborúban. 1919 őszén a polgári demokratikus forradalomban való részvétele miatt letartóztatták, a soproni ügyészségi fogdából a Szerb-Horvát-Szlovén Királyságba emigrált. Egy ideig Linder Béla volt hadügyminiszter titkára volt, majd Belgrádban különböző külföldi lapok tudósítójaként működött. Hazatérése után a Bács Megyei Naplót szerkesztette, tudósítója volt az International New Service-nek is. 1941 és 1944 között a Magyar Nemzet és a Mai Nap munkatársa volt. 1945. március 3-ától a Magyar Radikális Párt Országos Elnöki Tanácsának tagja, 1950-ig ismét a Magyar Nemzet főmunkatársa volt. 1949-ig a Magyar Radikális Párt Haladás című hetilapjának felelős szerkesztője. 1945 és 1947 között a Nemzeti Parasztpárt szakbizottságaiban is tevékenykedett, bár a radikális párt egyik vezetője volt; az 1945. november 4-i nemzetgyűlési választásokon a MRP országos lista 8. helyéről sem jutott be a törvényhozásba. Az 1947. augusztus 31-i országgyűlési választásokon Győr-Moson és Sopron megyei választókerületben pótképviselő lett. Behívására 1947. november 12-én került sor. 1948. november 17-én pártjából kizárták, de ennek parlamenti bejelentését november 19-én visszavonták. 1949. január 22-én ő lépett ki a MRP-ből és a Független Magyar Demokrata Pártba lépett át. 1950-ben nyugdíjba ment, ezután főleg filológiai kutatásokkal és fordítással foglalkozott.